దోసెడు మల్లెమొగ్గలు

రావూరు
వెంకటసత్యనారాయణరావు

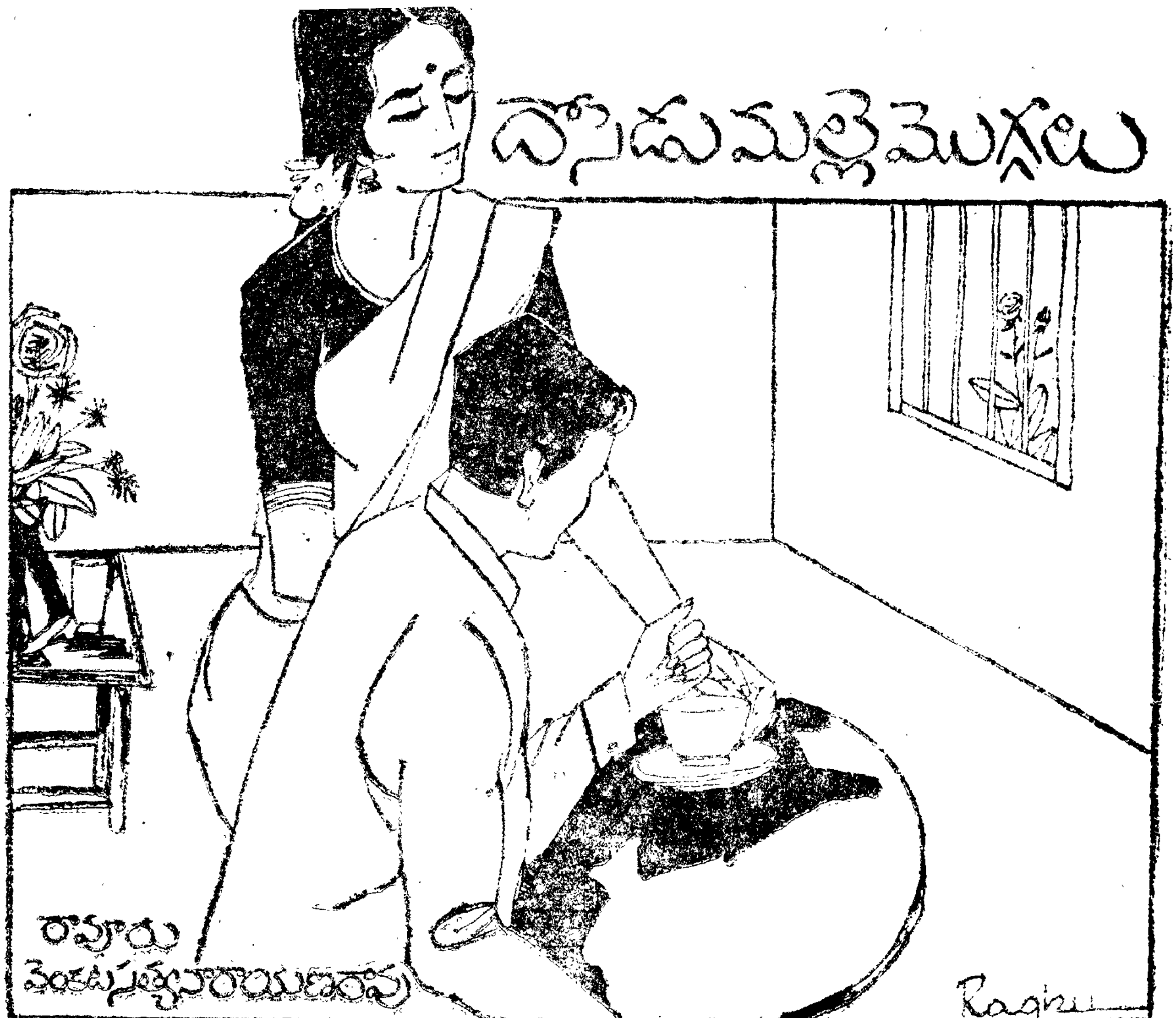

నందె వెన్నెల నీలిసీడలతో సరసమాడే వేళ. ఇందిర తన యింటిముందున్న చిన్న తోటలో పచార్లు చేస్తోంది. అప్పుడే విచ్చిన దొంతర మల్లెలు దోసిట నింపుకొని వాటిని ఎగరవేసి పట్టుకొంటూ ఏదో ఆలోచిస్తోంది.

జమ్ముపరచిన యింటిపైన బీర పువ్వులు విరివిగా విచ్చాయి. నీలి ఆకాశం మీద సౌందర్యదేవత చిరునవ్వులాగా నెలవంక ఉదయించింది. ఆ చిరువెలుగులు నందివర్ధనపు మొగ్గలమీద చిటికలువేసి విరబూయమని విజ్ఞప్తులు చేస్తున్నాయి. ఇందిరతల్లి ఇంట్లోనుంచి 'ఆలమందలనుకాసే అల్లరి కృష్ణయ్యా' అని పాడుతోంది.

ఇంతలో ఒక కారువచ్చి గేటుముందు ఆగింది. ఇందిర పరుగెత్తుకొని వెళ్లింది. సులోచన కారుదిగి లోపలకు వచ్చింది ముసి ముసి నవ్వులు నవ్వుతూ.

'ఇందాకనే వద్దామనుకొన్నాను. ఇప్పటికి తీరుబడి అయింది ఇందిరా!' అంది సులోచన. ఇందిర నవ్వుతూ ముందు నడిచింది. ఇద్దరూ వచ్చి పచ్చికమీద కూర్చున్నారు. మల్లెమొగ్గల్ని మధ్యగా కుప్పబోసింది ఇందిర!

'నాలుగుసార్లు కబురుపంపావు నాకోసం. ఏమిటి విశేషం!' అన్నది సులోచన.

'విసిగించానా?' అతి వినయపూర్వకంగా అడిగింది ఇందిర.

'విసుగేమిటి? వేదనే కల్పించావు! ఇన్నిమాట్లు పిలిపించుకొంటున్నానేమిటా? అనేదే వేదన' అన్నది సులోచన!

ఇద్దరూ నవ్వుకొన్నారు. ఇందిర కొంచెంసేపు మౌనంగా వుంది. మల్లెమొగ్గలు ఒక్కొక్కటే తీసి వేరుగా కుప్పపోస్తోంది.

'నాతో మాట్లాడటానికే యింత అభినయిస్తున్నావు—మగరాయుడితో అయితే...' అన్నది సులోచన. ఇందిర సిగ్గుతో చలించి, స్నేహితురాలిపైన ఒక మొగ్గ విసిరింది — అలాటి సంభాషణలు చాలించమన్నట్లు. అప్పుడు మెల్లగా విజ్ఞప్తి ప్రారంభించింది—.

'సులోచనా నువ్వు నాకో సహాయం చెయ్యాలి. నా భావిజీవనమంతా నీపైన ఆధారపడి వుంటుంది.'

'అంత బాధ్యత నామీద పెడుతున్నావా! ఎలాటి బాధ్యతైనా వహిస్తాము. మన స్నేహానికి అంచులులేవు ఇందిరా!' అను

రాగపూరితమైన నీ హృదయాన్ని రాగ రంజితం చెయ్యాలనే అభిలాష నాలో ఎప్పుడూ మెదులుతూనే వుంటుంది. కాని ఇంతవరకూ దానికి రూపకల్పన చెయ్యలేకపోయాను. నీ కోరికద్వారా అది నెరవేరితే నామనస్సు ఎంతో సంతృప్తి చెందుతుంది' అన్నది సులోచన—ఇందిర చేతుల్ని తనచేతుల్లోకి తీసుకొంటూ—

'ప్రతి స్త్రీ పురుషుని ఆశ్రయమనే శీతలచ్ఛాయలో చేరి నృత్యంచెయ్యాలని అభిలషిస్తుంది. కాని కొందరి స్వప్నాలు శూన్యంలోకి దూసుకుపోతాయి. అలాటి జీవితాలకు నిష్కృతి మృగ్యమవుతుంది! అందువల్ల ఒక పురుషుని ఎన్నుకోవడంలో ఎంతో జాగ్రత్త అవసరం' అని ఇందిర కొంచెంసేపు ఊరుకొంది.

'చెప్పు ఇందిరా! నీ గంభీర హృదయంలోనుంచి వచ్చే ప్రతి పలుకూ నా మనస్సులో స్ఫటికంగా మెరుస్తుంది. నీలాటి మిత్రురాల్ని సంపాదించుకొన్నందుకు నేనెంతో గర్విస్తూ వుంటాను' అంది సులోచన.

'సంశయం కాదు సులోచనా! నాకు శేఖర్ అంటే ఎంతో అభిమానం. అర్థించకుండానే అతనిలో నామీద అనురాగం ఏర్పడింది. అతనికిమాత్రం నా ప్రేమ విషయం తెలియనియ్యలేదు.

దోసెడు మల్లె మొగ్గలు

అతడే అనేకసార్లు తన అభిమతం తెలియచేశాడు. నేను నా హృదయాన్ని దాచి కఠినత్వం ప్రదర్శిస్తూ తిరస్కరిస్తున్నట్లు అభినయిస్తున్నాను. ఆ ప్రసన్న స్వరూపం చూచి ఒక ప్రక్క తన్మయురాలినవుతూనే, ఒక ప్రక్క తాత్విక చింతనలో మునిగివున్నట్లు మాట్లాడుతూ హృదయాన్ని దాచిపుచ్చుకొన్నాను.

'ఏరోజుకారోజు సందెదాటిన అరగంటకు అతడెంతో ఠీవిగా మా కుటీరానికి వస్తాడు— నాలో మార్పునాశిస్తూ. అతడు రాగానే మల్లెమొగ్గలతో అతని దోసిడి నింపి, అనుకంప సర్దుదామని వుంటుంది. కాని నాలోవున్న పిరికిస్వరం పైకి ఉబికి, తరుణగీతం వినిపించడానికి బదులు తర్కంలోకి దింపుతుంది. అతడు నాతో కఠినంగా మాట్లాడలేక కంటికొనలలో జాలి వలలల్లుకొని వెళ్లిపోతూ వుంటాడు' అన్నది ఇందిర.

'వలచి గెలుచుకొన్న ప్రియుణ్ణి గారవించక తిరస్కరించడం దేనికి ఇందిరా!' అన్నది సులోచన ఆశ్చర్యంగా.

'ప్రేమ గుడ్డిది అంటారు సులోచనా! అలాటిస్థితి నాలో ఏర్పడిందేమోనని ఒక వంక భయం. శేఖర్‌ను సరిగా అర్థం చేసుకోకుండా అతనికి హృదయం అర్పించానేమోనని ఒకవంక సందేహం ... స్త్రీ జీవితంలో ఒక్క తప్పటడుగు...'

'తప్పటడుగు దేనికి? గొప్ప అడుగే వేయవచ్చు. ప్రేమ గుడ్డిదనే పాతపాఠం అప్పచెప్పడం దేనికి!... అలాటి అనుమానం వస్తే క్రొత్తకన్ను అతికించుకొని పరిశీలించాలి.

'నీ సలహా నాకెంతో ఉపకరిస్తుంది సులోచనా' అన్నది ఇందిర ఎంతో సంతోషంతో.

'శేఖర్ గుణం పరిశీలించడమేగా నీకు కావలసింది! ఆ విషయం నాకు వదిలిపెట్టు... అక్కరలేని సంశయాలకు మాత్రం తావు కల్పించక యథేచ్ఛగా హృదయాన్ని ప్రవర్తించనియ్యి' అని ఇందిర వీపుతట్టి లేవబోయింది మిత్రురాలు.

ఇందిర ఆమెను కూర్చోమని సంజ్ఞచేసి—

'అంతా నీదయ. నీమేలు మరువను... శేఖర్ నాకు లభించకపోతే జీవించను సులోచనా' అన్నది ఇందిర.

'వెర్రి ఆలోచనలు పెట్టుకోకు— వేదన పొందుతావు!' అని సులోచన స్నేహితురాలి ముంగురులు సవరించింది.

ఇంతలో గేటు తోసుకొని శేఖర్ లోపల ప్రవేశించాడు. అతడు దగ్గరకు రాగానే స్నేహితురాండ్రిద్దరూ లేచి నిలబడ్డారు. 'ఈమె మా స్నేహితురాలు! సులోచనా నటీమణి' అని శేఖర్‌కి పరిచయం చేసి 'వీరు శేఖర్‌గారు...కాలేజీ లెక్చరర్. కవీశ్వరులు' అంది. వారిద్దరు పరస్పరం అభివందనా లందించుకొన్నారు.

'మీరేదో మాట్లాడుకొంటున్నారు. మా కాలేజీలో పై ఆదివారం సారస్వతోపన్యాసాలున్నాయి. ఇందిరకు యిష్టం గనుక చెప్పిపోదామని వచ్చాను' అన్నాడు శేఖర్.

'తప్పక వస్తాను' అంది ఇందిర ఎంతో సంతోషం ప్రకటిస్తూ...శేఖర్ 'వస్తాను' అని వెనుదిరిగాడు.

'నేనూ వస్తున్నాను...మిమ్మల్ని మా కారులో దింపుతాను' అంది సులోచన.

'మీ కారులోనా! ఎందుకు అంత శ్రమ' అన్నాడు శేఖర్.

'నడుస్తున్నంతసేపూ ఎవరికీ శ్రమ వుండదు' అని సులోచన నవ్వి 'వస్తా

ఇందిరా' అంటూ బయలుదేరింది.

కారు వీధి మలుపు తిరిగేవరకూ గేటు వద్ద నిలబడి ఇందిర వెర్రిగా చూసింది. 'శేఖర్‌ను నమ్మలేకుండా వున్నాను. సులోచనను నమ్మవచ్చునా!... స్నేహితురాలు గదా! —ఏమో ఈ ప్రపంచంలో ఎవరిని నమ్మవచ్చో? ఎవరిని నమ్మరాదో? ఇది గ్రహించడం చేతకాకపోవడంవల్లనే చాలా జీవితాలు భగ్నవీణలుగా మారిపోతున్నాయి' అనుకొన్నదామె అక్కడే నిలబడి.

కొద్దిరోజులు గడిచాయి. ఇందిర మనస్సులో సందేహాలు ద్వంద్వరూపం ధరించాయి. ఎడ్వర్టయిజుమెంట్లకు వాడే రంగురంగుల బల్బులు ఒక రకం తర్వాత ఒక రకం ఆరి వెలుగుతున్నట్లు ఆమె హృదయంలో సందేహాలు ఆరి వెలుగుతున్నాయి.

ఆ రోజు సులోచన కారలో ఎక్కి వెళ్ళిన తర్వాత కాలేజి సారస్వతోపన్యాసాల సందర్భంలో కనిపించాడు శేఖర్. 'వచ్చారా?' అని పలకరించాడు గని, ఆహ్వానాన్ని పురస్కరించుకొన్న ఆదరణ కనిపించలేదు. ఇందిరలో అది కొంచెం అనుమానం కల్పించింది. ఇంతలో శేఖర్ మళ్ళీ దగ్గరకు వచ్చి 'సులోచనగారు వచ్చారా?' అన్నాడు. 'రాలేదు...వస్తానన్నదా?' అన్నది ఇందిర ఆశ్చర్యం ప్రకటిస్తూ. 'అనలేదు' అని అతడు వెళ్ళిపోయాడు. 'నా స్వప్నజగత్తును చేజేతులా సులోచనకు సమర్పించానా?' అనుకొంది ఇందిర.

కవులు, పండితులు సారస్వతం మీద గంభీరమైన ఉపన్యాసాలిస్తున్నారు. ఆమె చెవికి సోకడంలేదు. తల వంచుకొని కూర్చుంది. తను విరహిణిగా మారిపోయినట్లనిపించింది. కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి. కొంగుతో మెల్లగా తుడుచుకొంది.

శేఖర్ తన గేయాలు చదువుతున్నాడు. ప్రణయ జీవనంలోని ఉత్కృష్టతను ఉద్వేగంతో చదివి వినిపిస్తున్నాడు. ఇందిర నేత్రాలు విప్పారినాయి. మనస్సు మళ్ళీ పందిరిగా మారింది. ఇలాంటి భావ సంపదలు గల వ్యక్తి తన జీవిత భాగస్వామి అయితే ఏమి లోపం వుంటుంది? బ్రతుకు పన్నీటి సెలయేరుగా ప్రవహిస్తుంది —అనుకొని ఆనందిస్తోంది.

సభ ముగిసిన తర్వాత శేఖర్‌కు ధన్యవాదాలర్పించాలనుకొంది, అతడు ఎంత

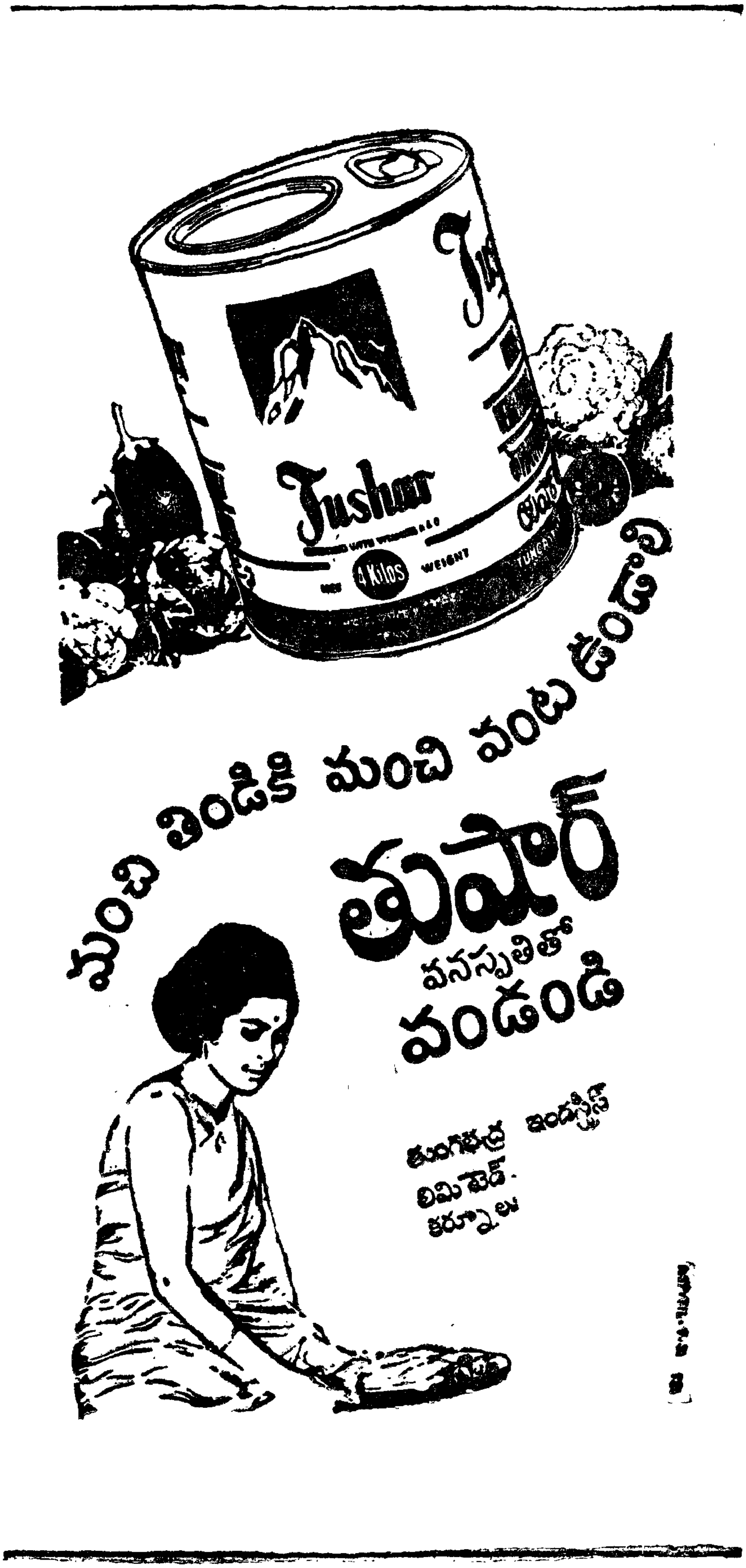

సేపటికి ఇవతలకు రాలేదు. తను యింటికి వెళ్ళిపోయింది. అతడు ఇంటికి వెడుతూ ఒకసారి తొంగిచూచిపోతాడని ఆశ పడింది అతడు రాలేదు. 'అలాటి కవిని అనుమానించడమా? ఒ సారి వస్తే సాష్టాంగపడక తప్పదనుకొంది.

ఇష్టం లేకపోయినా మర్నాడు సులోచన ఆహ్వానం మీద ఆమె యింటికి వెళ్ళాడు శేఖర్. ఆమెది గొప్ప భవనం. ఎంతో మర్యాద చేసింది. 'మీ కవిత్వం వినాలని కుతూహలంగా వున్నది' అన్నది.

'మొన్నటి సభకు మీరు వస్తారనుకొన్నాను' అన్నాడు శేఖర్. 'రాలేదు, ఇందిర వచ్చింది గదా' అన్నదామె.

'ఇందిర వుంటే ఈమె రాకూడదా! ఏమిటి అభిప్రాయం' అనుకొన్నాడు మనస్సులో.

'ఆమె మీ స్నేహితురాలేగా?' అన్నాడు బయటకు.

'నిజమే కాని స్వప్రయోజనాలకూ, స్వార్థాలకూ అడ్డురానంతవరకే సుమండీ స్నేహాలు! ... లేకపోతే ఎంతో హాని కల్పిస్తాయి. కాలక్షేపానికి స్నేహాలు సంపాదిస్తాంగాని జీవిత నిక్షేపాల్ని గుమ్మరించడానిక్కాదు శేఖర్‌బాబూ' అన్నదామె ఎంతో లాలిత్యాన్ని తోడుచేసుకొని.

'మీరు చెప్పింది నిజమే! కాని ఇందిర అలాంటిది కాదనుకొంటాను' అన్నాడు శేఖర్.

'ఎలాంటిదో ముందుగా తెలుసుకోవడం చాలాకష్టం' అని ద్రాక్షపళ్ల గుత్తి ఒకటి శేఖర్‌చేతికి అందించి 'తీసుకోండి మా స్వల్ప ఆతిథ్యానికి అంగీకరించినందుకెంతో సంతోషం' అంది సులోచన చిరునవ్వులతో.

'స్వల్ప ఆతిథ్యమంటున్నారా?' అన్నాడు శేఖర్. ద్రాక్షపళ్ళు తుంచాడు.

'ఇందిర అలాంటిది కాదన్నారు మీరు. నేను మిమ్మల్ని ప్రేమిస్తున్నానని తెలిస్తే— మా స్నేహాన్ని పురస్కరించుకొని సహిస్తుందంటారా! చెప్పండి శేఖర్‌బాబు' అని అతని చొక్కాపైనపడ్డ ద్రాక్షతొడిమ చిటికేవేసి దులిపింది.

'మీరు నన్ను ప్రేమించడమా! ... అలాటి పరిస్థితి ఎలా ఏర్పడుతుంది?— కలలో తప్ప' అన్నాడు శేఖర్ విచిత్రంగా చూస్తూ.

'కలలో జరిగేవి ఇలలో జరగడం — సాధ్యం కాదంటారా?...ఇందిర గుణగణాల్ని పరిశీలించడం కోసం కాదుగాని, నేను నిజం చెప్పుతున్నాను — మిమ్మల్ని మనసారా ప్రేమిస్తున్నాను. నాటకానికి, నటనకూ గల బాంధవ్యముద్రే మన ఇద్దరి మధ్యా ఎందుకు ఉండకూడదు?' అన్నదామె అతని హృదయాన్ని ఒక్కసారిగా చేరుకోవాలన్నంత ఆశగా చూస్తూ.

'క్షమించండి ... మీరు ఆపాదించదలచినంత ఉత్కృష్టత నాలో లేదు... పైగా నా మనసు!...'

'ఇందిర కిచ్చివేశారా?'

అవునన్నట్లు తల ఊపాడతడు.

'మరి ఆమె హృదయం మీకు అందించిందా! అసలు మీ ప్రేమలోగల ఉత్కృష్టత గ్రహించిందా?

'గ్రహిస్తుందనే నా నమ్మకం'

సులోచన పకపక నవ్వి 'తీసుకోండి, రెండు బిస్కెట్లు తీసుకోండి!' అని కొంచెం ఆగి 'శేఖర్‌బాబూ! మీరు అమాయకులు. కల్పించుకొన్న నమ్మకాలతో జీవితాలను నడుపుకోవడం ఎడారుల్లో సెలయేళ్లకోసం వెతకడం' అంది.

అతడు మౌనంగా వున్నాడు. సులోచన కాఫీ కప్పులో పోస్తూ 'నా కోర్కె మన్నించండి: నేను నటిని. మన స్నేహం కళాలక్ష్మికే కానుక అవుతుంది. ఇందిరతో పందెంవేసి వోడి పోవడం దేనికి! సులోచన స్వాగతమిస్తోంది. ఈమె జీవితంలో అడుగు పెట్టండి ... అమరసుఖాలనుభవించండి' అని కప్పుచేతికి అందించింది.

'సులోచనా!' అని అతడు కొంచెం కోపంగా చూశాడు. 'ఒక్క హృదయాన్ని ప్రేమించి గౌరవించే శక్తిమాత్రమే భగవంతుడు నాకు ప్రసాదించాడు. ఆ ప్రేమ విఫలమైనా, సఫలమైనా సంతోషమే! వస్తాను' అని లేచాడు శేఖర్.

'కాఫీ తీసుకువెళ్లండి...తొందర పడకండి'. అతడు కూర్చుని కాఫీ త్రాగుతున్నాడు. ఆమెవెళ్లి అతని వెనుకగా చేతులు కట్టుకొని నిలబడింది. ఇద్దరి ప్రతిబింబాలూ ఎదురుగావున్న అద్దంలో కనిపిస్తున్నాయి.

'ప్రేమ ఆంతరంగిక విషయమనేది నేను గ్రహించక పోవడం లేదు. కాని ప్రేమాస్వరూపం ఇతమిత్థమని ఎవరు నిర్ణయించగలరు? కోరిన హృదయంలో మాత్రమే ప్రేమ వుంది – తక్కిన ప్రపంచమంతా శూన్యమనుకోవడం కేవలం ఆత్మ సంతృప్తి కోసమే ననే సత్యం మీరు గ్రహించకుండా వున్నారనుకోను. ఒక లతను వికసించిన రెండుపువ్వులు త్రుంచుకోవడం, వెన్నెల రాత్రి వెయ్యికొమ్మలు దులిపినట్లు పూలవర్షం కురియడం ఒకటేనంటారా? మీరు కవులూ చెప్పండి శేఖర్ బాబూ.'

శేఖర్ కాఫీత్రాగి అద్దంలో జంట నీడకవం చూస్తున్నాడు. సులోచన అక్కడనుంచే ముందుకువంగి ఖాళీకప్పు అందుకొని కొంచెం పక్కగా పెట్టింది.

'నన్ను ఆలోచించుకోనియ్యి సులోచనా? మళ్లీ కనిపిస్తాను.' అని శేఖర్ లేచాడు.

'మీమీద నాకెంతో విశ్వాసం వుంది'అని అతనిచెయ్యి పట్టుకోబోయింది. అతడు వెనకడుగు వేసి 'మళ్లీ కనిపిస్తాను' అని బయలుదేరాడు. కారులో పంపిస్తాను అంటు ఆమె కూడా వెంట నడిచింది. శేఖర్ మేడమెట్లు అతి విసురుగా దిగాడు. సులోచన ముసిముసి నవ్వులు నవ్వుతూ మెల్లగా దిగింది.

* * *

ఇందిర ఆరోజంతా శేఖర్‌కోసం ఎదురుచూచింది. అతని దర్శనం కాలేదు. సులోచన తన ప్రణయజీవితాన్ని భగ్నం చేసిందనే బాధ మనస్సులో మేల్కొంది ఇంటిముందు పచ్చని బయలులో కూర్చుని వుంది. ఆరోజు చంద్రగ్రహణం. ఇందిర తల్లి ఇంట్లోకూర్చుని భక్తుల చరిత్ర చదువుతూంది.

ఇందిర చందమామవంక చూస్తోంది. కొంచెంసేపటికి ఆ బింబంలో ఎరుపు కనిపించింది. ఆమె మనస్సు భయంతో బాధతో కొట్టుకొంది. సులోచన ఒక క్రూరసర్పమై తన పవిత్ర ప్రణయ బింబాన్ని కబళిస్తున్నదనే భావం కలిగిం

దామెకు. తల్లి బయటకు వచ్చి 'గ్రహణం ప్రారంభమైంది' అన్నది. ఇందిర మాట్లాడలేదు. తల్లి లోపలికివెళ్ళిపోయింది. ఇందిర కన్నీరు చెక్కిళ్ళను ముంచెత్తి క్రిందకు పురుకుతున్నాయి. గుండెలు కొండలు మోస్తున్నట్లనిపించింది. లేచి లోపలికి వెళ్ళింది. 'వచ్చావా! సతీ సులోచనకథ చదువుతున్నా వింటావా' అంది తల్లి. 'ఎక్కడ సతి! ఎక్కడ సులోచన? నాకేం వద్దమ్మా' అని కేకపెట్టి ఇందిరవెళ్ళి మంచంమీద పడుకొంది. 'గ్రహణం వదలగానే లేపుతాను స్నానం చేద్దువుగాని' అంది తల్లి. 'వద్దమ్మా స్నానం చెయ్యలేను... భోజనం చెయ్యలేను. నన్ను లేపకు ఎంతో పుణ్యం వుంటుంది' అన్నది ఇందిర.

దిండు ముఖాన కప్పుకొంది. హృదయాన్ని ఎలా కప్పుకోగలదు? అది రోదిస్తూనేవుంది మధ్య మధ్య ఆమె హృదయంతో వాదిస్తూనే వుంది. బ్రతుకులో వలపులు వానా వల్లప్పలు తిరుగుతాయని ఎంతో సంబరాలు పడింది. చివరకు స్నేహితురాలి మోసంతో వద్దందుకు బాధపడుతోంది. శేఖర్‌లో కొంత పరాయత్త చిత్తం కనిపిస్తోంది. తన మనస్సును అందీయకుండా అతణ్ణి పరీక్షించినందుకు తగిన ప్రాయశ్చిత్తమే జరిగిందనుకొంది. కన్నీళ్ళు జలజల రాలినాయి.

వేదనా సముద్రంలో ఈదగా ఈదగా ఎప్పటికో తెల్లవారింది. శేఖర్ పూర్తిగా సులోచనకు దక్కిపోయాడనే ఊహాల్ని ఆమె హృదయంనిండా / చెరిగిపోసింది ఉషసి.

ఆరోజు ఎలా గడిచిందో తెలియదామెకు. స్కూల్లో విద్యార్థులకు అంత అశ్రద్ధగా ఎప్పుడూ చెప్పలేదామె. సాయంత్రమయ్యేసరికి ఆకాశంలోని అరుణారుణ కాంతులు ఆమె కళ్ళల్లోనూ ప్రతిబింబించాయి.

బయటకువచ్చి తోటలో తిరుగుతోంది. తల్లివచ్చి 'గుడికివెళ్ళి వస్తా... పొయ్యిమీద పాలున్నాయి. వాటెని కొంచెం దించు' అని వెళ్ళిపోయింది. రెండు, మూడు నిముషాలతర్వాత ఇందిర లోపలికి వెళ్ళింది. పాలు కాగుతున్నాయి. అక్కడే పచార్లు చేస్తోంది. ఇంతలో 'ఇందిరా!' అన్నపిలుపు వినిపించింది.

ఇందిర ఉలిక్కిపడింది. 'ఎవరు' అంది 'నేనే శేఖరాన్ని' అంటూ అతడు గుమ్మంలోకి వచ్చాడు. ఇందిర హృదయం కోపంతో గడ్డకట్టుకు పోయింది. ఏమీ మాట్లాడలేదు. శేఖర్ లోపలకు వచ్చాడు. 'ఇందిరా ఇవ్వాళ మన భావిజీవితాన్ని గురించి తేల్చుకోవడానికి వచ్చాను. నువ్వు బాగా ఆలోచించి చెప్పు... నన్ను అంగీకరిస్తావా! ఇదివరకటి అహంకారాన్నే ప్రదర్శిస్తావా?' అన్నాడు.

'ఇదివరకటిదే కాదు ఇంకా ఎక్కువే ప్రదర్శించగలను ప్రేమ వంచనకాదు శేఖర్'—

'వంచన అని ఎవరన్నారు?'

'అనాదిగా అబలల జీవితాన్ని అటల క్రిందమార్చి పంచబంగాళం చేస్తూ వస్తున్న పురుషహృదయం చెప్పింది శేఖర్.'

'పురుష హృదయంలో విశ్వాసం లేదంటావా!'

'ఎక్కడో! ఎప్పుడో! సహజంగా చంచలత్వమే ప్రదర్శిస్తుందంటారు. అందం కోసం వెతుకుతూ అందిన హృదయాన్ని దూరం చేసుకొంటుంది. ఒకప్పుడు హృదయంకోసం అన్వేషిస్తూ అందాన్ని వంచిస్తుంది. ఇలాటి నలుగుడులో పడి ఎన్ని స్త్రీ హృదయాలు భగ్నవీణలుగా మారిపోయాయో ఈ జగత్తులో?'

'ఇందిరా నీ నిర్వచనాలకోసం కాదు నే వచ్చింది. నన్ను ప్రేమిస్తున్నావా లేదా! ఈమాట చెప్పివెయ్యి...నన్ను పిచ్చివాణ్ణి చెయ్యకు' అన్నాడతడు కోపాన్ని కొంతవరకు గుండెల్లో కుక్కుకొని.

'నీ ప్రేమను తేలిగ్గా విశ్వసించేంతటి వెర్రిదాన్నికాదు శేఖర్. మీ మనస్సు ఎక్కడుందో తెలుసు' అని ఆమె పొంగిపోతున్న పాలను దింపింది.

శేఖర్ మరింత దగ్గరికి వెళ్ళాడు. 'నన్ను విశ్వసించడంలేదా నువ్వు ఇందిరా? ఇన్నాళ్ళు నీకోసం చేసిన తపస్సు వృథా చేస్తావా! నా హృదయ కుసుమాన్ని నేలకు వేసి రాచి, మరొకరికి రాణి అవుతావా!' అన్నాడు పట్టరాని కోపంతో.

'నన్ను అవమానించకు శేఖర్, నాకూ అభిమానం, ఆత్మగౌరవం వున్నాయని గ్రహించు. దయయుంచి యిక ఎప్పుడూ నన్ను పలకరించకు. నీ మనస్సు ఎక్కడికి లొక్కుపోతే అక్కడికి పరుగులెత్తి పండుగ చేసుకో శేఖర్' అన్నదామె ముఖాన్ని చేతులతో కప్పుకొని దుఃఖిస్తూ!

'మనస్సు లొక్కుపోయిన చోటికా! ఇంత రాక్షసత్వం నీలో వున్నదనుకోలేదు. పవిత్ర ప్రణయాన్ని అర్థం చేసుకోలేని నిర్భాగ్యురాలివి. నే పోతున్నా సుఖంగా బ్రతుకు.' అని ఆమెను త్రోశాడు కోపంతో. ఆమె వెళ్ళి తలుపుమీద పడింది. ముఖాన గాయం పడింది. 'అబ్బా' అని అరచేతితో అద్దు

దోసెడు మల్లె మొగ్గలు

కొంది. [illegible] పోయాడు.

మర్నాడు సాయంత్రం శేఖర్ ఉత్కంఠతతనే సులోచనయింటికి వెళ్ళాడు. అతని గుండెనిండా వలపు దొంతరలు పేర్చిందామె. ఆమెలోగల సౌందర్యాన్ని రెచ్చగొట్టి, పట్టు వల అల్లిందాతని హృదయాన్ని పట్టడానికి. దగ్గరగావచ్చి 'మీలో నేను కోరినమార్పు కనిపిస్తోం దివ్వాళ శేఖర్‌బాబూ! ప్రణయాన్ని అర్థం చేసుకోడానికి కొంత వ్యవధి అవసరమే, అంతవరకూ వ్యధగానే వుంటుంది. ఆలస్యంగానైనా అవగాహన చేసుకొన్నందుకు ఎంతో సంతోషంగా వుంది.' అని చిరకొంగు మడతపెట్టి చమత్కారంగా తన అరచేతితోవేసి కొట్టు కొంది.

'సులోచనా...' అని అతనేదో చెప్ప బోయి ఆపివేశాడూ.

'ఏమిటి మీరు చెప్పదలిచింది! సులో చన మీదేననా? ఎందుకుకాదు...సులోచనే కాదు...ఈసిరి అంతా మీది. మీరు రాగానే వెయ్యినూట పదహార్లు కానుకగా సమ ర్పిద్దామనుకొన్నాను తీసివుంచాను. తెస్తాను' అని లోపలకు వెళ్ళింది!

'సులోచన నాకు లభిస్తుందా! నా హృదయాన్ని కొనదలుచుకొందా! అసలు సులోచన హృదయాన్ని నే సర్థం చేసు కొన్నానా? ఇందిరమీద కోపం నన్నిక్క డకు ఇన్నిమాట్లు లాగింది. అంతే!... ఇందిర నా ప్రేమను తిరస్కరించిన మాట నిజమే! కాని అంతటిలో ఆమె మీదగల ప్రేమ నాలో నశించిపోతుందా!... పవిత్ర ప్రేమకు తిరస్కృతి లేదు' అను కొంటున్నాడు శేఖర్. ఇంతలో సులోచన నోట్లకట్టతెచ్చి బల్లమీద పెట్టింది ముసిముసి నవ్వులు నవ్వుతూ.

'ఈ రోజు నాకు పండగ శేఖర్ బాబూ! నా మనసూ, తనువూ, ధనం ఒక కవికి కానుకగా సమర్పిస్తున్నాను. ఇందిర దగ్గరేంవుంది. కుటిలత్వం గూడు కట్టుకొన్న వ్యక్తిత్వం తప్ప' అని అతనిచెయ్యి పుచ్చుకోబోయింది.

శేఖర్ లేచి నిలబడి అప్రయత్నంగా 'ఇందిరా?' అని కేకపెట్టాడు.

'ఇంకా మీకు ఇందిరభయం పోలేదా శేఖర్‌బాబూ? చెట్టు పడిపోయిన తర్వాత కూడా వేళ్ళుంటాయి భూమిలో? ఎన్నాళ్ళుంటాయి! కొన్నాళ్ళకు కుళ్ళి పోతాయి. నాటిని గురించిన ఆలోచన వంటిదే ఇందిరపైన మీకుగల ఆలోచన. రండి! కూర్చోండి. నా హృదయాన్ని నెమలిపింఛం చేసి విసురుతాను' అని చెయ్యి అందుకోబోయింది.

శేఖర్ వెనక్కి తగ్గి తిరిగి 'ఇందిరా— ఇందిరా' అంటూ బయలుదేరాడు.

'ఆగండి శేఖర్‌బాబూ! ఈ తరు ణాన్ని పోగొట్టుకోకండి! ఇదుగో సొమ్ము —పొదుపుగా జీవించండి' అని అందీయ బోయింది. అతడప్పుడే బయటకు వున్న మేడమెట్లమీదకు వెళ్ళాడు. సులోచన మెట్లవద్ద చేతికి అందించింది. అతడు నాటిని వెర్రిగా వెన్నెట్లో విసిరివేశాడు. అవి విలువలేని పిచ్చి కాగితాలలాగా తోటంతా [illegible]

మళ్ళీ 'ఇందిరా' అని కేక! అతడు మెట్లుదిగి తోటలో అడుగుపెట్టాడు. చెట్టు చాటునవున్న ఇందిరవచ్చి చెయ్యి పట్టుకొంది. శేఖర్ ఆశ్చర్యంగా ఆమె వంక చూశాడు. 'ఇందిరా' అన్నమాట సన్నని ఈలలాగా వినిపించిందాతని పెద వుల నుంచి.

ఆమె శేఖర్ కళ్ళలోకి తొంగిచూచింది. అతడామె ముఖానవున్న కట్టువంక చూశాడు. 'గాయం పడ్డదా ఇందిరా?' అన్నాడు. 'లేదు! నా ప్రేమకు న్యాయం జరిగింది. నన్ను క్షమించండి! వెడదాం రండి' అని ఒకఅడుగు ముందుకు వేసింది.

'ఆగండి' అని మెట్లు దిగుతున్న సులోచన కేకవేసింది. ఇద్దరూ ఆగి పోయారు. సులోచన దిగివచ్చి ఇద్దరి వంకా చూచి ముసి ముసి నవ్వులు నవ్వుకొంది. ఇద్దరు సిగ్గులో తల వంచుకొన్నారు.

'ఇందిరా మాతోటలోనూ మల్లెమొగ్గ లున్నాయి. త్వరత్వరగా కోసిస్తాను' ఇక్కడే ఆయన దోసిట్లోపొయ్యి' అని మల్లెపొద దగ్గరకు వెళ్ళింది. అప్రేమ మూర్తులు ఆలాగే నిలబడివున్నారు. సులో చన మొగ్గలుతెచ్చి ఇందిర దోసిట్లో పోసింది. ఆమె సిగ్గుతో శేఖర్ దోసిట పోసింది. ఆమెకళ్ళు పకాపకా ఆడినాయి. ఆ తెల్లని వెన్నెల్లో శేఖర్ నేత్రాలు విజయగర్వంతో మెరిసినాయి.

'ఇందిరా! నా నటన ఈ నాటికి ఒక పవిత్ర ప్రయోజనాన్ని సాధించింది. నా కెంతో గర్వంగావుంది. శేఖర్‌బాబూ! మీరు గ్రహించేవుంటారు నా భూమికను. మీ ప్రేమను పరీక్షించాలనుకొన్నాను. మీరు కవులు...నా కెలా సాధ్యమవుతుంది! నాకో ఉపాయం తట్టింది. నేను వేయబోయే నాటకాల్లో సీనులు కొన్నిటిని మీ దగ్గర ప్రదర్శించాను — మీరే హీరోగా భావించి. నా కిదింతా పట్టి రిహార్సల్‌మాత్రమే... మీ ఇద్దరి ప్రణయంలోమాత్రం'. ఒక పవిత్ర అధ్యాయం' అన్నది సులోచన.

'మీ మేలు మరువను' అన్నట్టుగాలిగా చూశాడతడు. సులోచన ఇందిర వీపు మీద చిన్నదెబ్బవేసి 'పదండి కారులో పంపుతాను ప్రణయమూర్తుల్ని' అంటూ వాకిలితో గేటువైపు నడిచింది. ●